

ובינתיים, בעיירה אחווראן

מפתיע, אבל מתברר שבני נוער מצליחים לתקשר בלי Wi-Fi! ובטיול שטח בארמניה, הם לא רוטנים, אלא מתגייסים למשימות - מניכוש עשבים בבית הקברות היהודי ועד הקמת מאהל תוך דקות. רשמי מסע משותף של הורים ומתבגרים, כולל עץ משאלות, לחם מקומי עם שוקולד השחר ודנה פרידר אחת

ענת שינקמן, ארמניה

לעשות הכל לכך, והוא מצידו איתגר את גבולות התעווה שלהם ושלו ולא קיפח שום ענף ספורט: סנפלינג, סקי, רכיבה אתגרית על אופניים ושחייה. בין לבין גם עשה שנת שירות והתנדב לצה"ל. ביום האחרון כבר אף אחד לא שם לב כשהוא מעמיס ציוד כבד ביד שמסתיימת במרפק.

עץ המשאלות. מפתיע, אבל מתברר שילדים נטולי Wi-Fi ממש מצליחים לתקשר, עם השפתיים. בגמל התעופה הם כבר מגששים את דרכם זה לזה, אחרי יומיים הם נודדים בין הג'יפים ובסוף הטיול הם דבוקה אחת שאי אפשר להפריד אותה.

הם צוחקים כשצריק, שותקים כשצריק ומתגייסים כשצריק. כשתועים בדרכים ומחליטים בגלל השעה המאוחרת לאלתר מאהל בשרה נידח, הם נוטים אוהלים תוך דקות. בבית הקברות היהודי העתיק, שהתגלה רק לפני 20 שנה, הם מנכשים עשבים סביב הקברים וקוראים - בהנחייתה של נויה - קטעים מהשיר "היהודים" של יהודה עמיחי: בחאן אבן עתיק, שבו עברו סוחרי דרך המשי, הם מדברים בגילוי לב - ברוח פרשת השבוע - על נדרים ועל הבטחות.

אנחנו מטיילים בזמן שבישראל יש מלחמה. החדשות שמגיעות אלינו קשות. הניסיונות להסתיר את המצב מהילדים לא תמיד מצליחים, השמועות על הקרבות בעזה מגיעות אליהם למרות ניסיונות ההסתרה שלנו, ונעמה ממש מתחננת לפניי לא להתחבר לאינטרנט. וכך, על הר גבוה, מול נוף מפעים, הם מתכנסים לתוך עצמם ומנסחים בקשות פרטיות על מטפחות בד הנתלות על עץ המשאלות המקור. מי הם לא רבים ולא מרכלים ולא כועסים על אף אחד. באופן מפתיע הם זכים וטהורים. ארמניה עשתה להם טוב. גם לנו. או כמו שאמר נאור בשיחת הפרידה: "זה לא טיול. זה מסע".

הכותבת הייתה אורחת מאגמה

דיברו שם: מה שנאמר בשרה החשוך על המחצלת נשאר על המחצלת.

לשרוד בסיבוב. היא ירשה את ידיו הטובות של אביה ומתקתקת קיפול שקי שינה ורחיטת מזרן גים לכיסויים הצרים כשאני עוד מוחה קרומי שינה. אני מסדרת מזוודות כשהיא צונחת בלילה למיטה, אחרי עוד יום עמוס, ונרדמת תוך שנייה. במסערה של אנה, ליד מנזר טאטב עוצר הנשימה, אני שרה לה עם מקהלת ההורים, "קח אותו לאט את הזמן, העולם עוד יחכה בחוץ". היא עונה לי עם מקהלת הילדים, "אמא, אמא, את פינקת אותי, את הבאת אותי".

במעלה ההר, על הג'יפ המקרטע בין האבנים, אני מתה להגיד למי שמכוון אותי, "עשה טובה, רק תעבור בשבילי את הסיבוב הזה", אבל מתאפקת ("ממילא לא הייתי מסכים", הוא יאמר לי אחר כך). למענה אני מתגברת על הפחד מנהיגת שטח ומנהיגה בערים זרות, חוצה אגמים והרים, גולשת במורדות תלולים, שועטת בעיר הבירה הסואנת ועוצרת רק בחניה של נמל התעופה. וכשהיא אומרת לי, "אמא, אני כל כך גאה בך", אני יודעת שזה היה שווה הכל.

כיפה אדומה. נויה שגיב, מדריכת הטיול, היא מרצה למקרא, מורה לנוער בסיכון, מחברת ספרי תנ"ך בקומיקס, חברה בלהקת הרוק "מקדרים חסרי מנוע", אמא לתינוק בן שנה וחצי ודש ובעיקר פצצת אנרגיה, ידע וסבלנות עם כישרון ייחודי: היכולת לספר את "כיפה אדום" מה" בהיפוך אותיות.

לצידה נאור בקוביץ, המתמחה באקסטרים, לא בדייק התחביב שהייתם מצפים מבחור שנולד עם יד וחצי. כשהוא מוריד את אחרון הגולשים מהאומגה שהקים, הוא משתף אותנו בסיפור חייו של הילד שהוריו לא הסכימו לקשור לו את השרוכים, כדי שילמד

לעבוד בשרות, ביניהם בני גילם של ילדינו, שקוט"פים את התבואה ורועים עדרים. הודמנות טובה לרבר עם ילדי הג'יפים על הקשר בין עושר לאושר.

זה לא טיול קל. לוקח זמן עד שהנערות מתרגלות לעבודה ששרה פתוחה אחלה שירותים, רק שבסוף מטמינים את נייר הניגוב בשקית שמתלווה אלינו עד הפח הבא. באומגה הנתלית במנזר סמבטי ברר רועדות לכולם הרגליים, אבל אף אחד לא מוותר על הריחוף בין שמיים לארץ, ודווקא אלה שהכי פחדו בהתחלה רוצים לעלות לסיבוב שני.

"ילדים לא אוהבים טונה וסלט פסטה", אנחנו טוענים בפני אורלי מרינוב, אשת הלוגיסטיקה המלי"ווה אותנו, כשזה מה שהיא רוקחת להם לארוחת צהריים בשטח, אבל בסוף לא נשאר פירוה. לאמהות יש אתגר משלהן: להתעלם משירות הסמסים של הדיאטנית חלי ממון כשהן טובלות עוד לבאש בשור קולד השחר שהגיע איתנו מהארץ.

בבתים הפשוטים ישנים יחד כל בני המשפחה - המיטות מול הטאבון, כלי האוכל על הקי, בפינה מקרר ישן. בבוקר הם יוצאים יחד לשדות, ביניהם בני גילם של ילדינו, שקוטפים את התבואה

סלב. דנה פרידר הייתה אמורה להצטרף למסע לאורך כל השבוע, אבל התחייבויות בלתי צפויות שנבעו מהמצב הביטחוני קיצרו את ביקורה לסופש בוע, שבמהלכו היא לא מבזבזת רגע. על שפת הסוואן, הכנרת של הארמנים, היא קולעת צמות לבנות. במאהל למרגלות הר הגעש, כשההורים מכינים ארוחת ערב וקבלת שבת, היא מכנסת את הילדים לשיחה על התבגרות ופדיחות. אין לנו מושג על מה

חוב של 30 מעלות לפחות. אני מדווחת באופניים במעלה ההר בעקבות הנוער שמשאיר אותי מאחור, מנסה להיזכר מה אמר נאור המרדף לגבי הדבר הזה, החלפת הילוכים, בכלי שנפרדתי ממנו לפני הרבה מאוד שנים - אחרי נפילה טראומטית - מתפללת שלא אתרסק פה לעיני כולם, או יותר נכון - לעיני הבת שלי.

בדרך היוצאת מהעיירה הקטנה אחווראן מקבלים את פנינו בתי טוף אדומים, נחלים שברוויים שטים בהם לצד מכוניות ישנות שמישהו משום מה הטביע, זקנות חביבות שחושפות שיני זהב ואיכר שמתעקש שניקה איתנו - בחינם כמובן - שופים אדומים קטנים ומתוקים.

אחרי שהנשים נטשו את השופינג בניוירוק לטור בת מסעות שטח באוגנדה ובהרי ההימלאיה, היה זה רק עניין של זמן עד שהטף ילך בעקבותיהן - מרצור נו או שלא. וכך מצאתי את עצמי עם נעמה בת ה-14 וחצי בארמניה, במסע השטח הראשון של מאגמה המיועד לבני נוער בעיקר סביב גיל הבר מצווה, אבל לא רק - והוריהם. איתנו היו גם כמה בוגרות טיולי נשים, שגררו צאצאים המומים שהיו יותר בכיוון של יורודיסני, אבל גם ילדים ששיכנעו את ההורים שאין דבר שהם זקוקים לו יותר מטרק רגלי של שמונה שעות על הר המתנשא לגובה 2,000 מטר, לינה באוהל למרגלות הר געש וחוויה קולינרית ששיאה שקשוקה שבושלה בשטח.

ארמניה. המדינה הקוקונית הירוקה מסבירה לנו פנים. כשאנחנו חולפים עם הג'יפים המעוטרים ברדגלי ישראל בין כפרים נידחים, התושבים יוצאים מהבתים ומנופפים לנו לשלום. לא פעם הם רודפים אחרינו, מפצירים שניקה איתנו את הלחם המקומי שלהם, הלבאש, שזה עתה אפו. לוקח לנו זמן להבין שהם באמת לא רוצים למכור לנו דבר - רק להציע הכנסת אורחים ולקבל הכרת תודה בתמורה.

בבתים הפשוטים ישנים יחד כל בני המשפחה - המיטות מול הטאבון, כלי האוכל המעטים תלויים על הקי, בפינה מקרר קטן וישן. בבוקר הם יוצאים יחד

אמ"ג! אומגה!